

Nummer 6

15. Marts 1918

67. Aargang

Tale af Patriark Hyrum G. Smith,

holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 5. Oktober 1917.

Jeg er meget taknemlig, Brødre og Søstre, for Lejligheden, jeg har, til atter paa dette Sted at tale til de Sidste-Dages Hellige, og jeg kan høre mit Vidnesbyrd om, at Herren har velsignet os i de forløbne seks Maaneder siden sidste Konference. Han har velsignet saa vel Kirkens Autoriteter som dens Medlemmer, og jeg føler Trang til at anerkende, at det er ved Guds Haand, at vi har modtaget Velsignelserne. Personlig er jeg taknemlig for de, jeg har modtaget. Jeg er meget taknemlig for at være givet Lejlighed til at være tilstede her og høre de Vidnesbyrd og Belæringer, som bliver givet ved denne Konference. Hvad vi allerede har hørt, har været det rette og sande. Jeg elsker vor Præsident. Af mit ganske Hjerter beder jeg, at han maa leve mange Aar blandt os for at velsigne os, bevare os og lede os, saa vi maa vandre paa Herrens Vej. Jeg veed paa Grund af min Erfaring i Kirken, og specielt paa Grund af den Erfaring, jeg har erhvervet ved at besøge Kirkens Medlemmer i deres Hjem, at baade gamle og unge beder for Kirkens Præsident, og jeg forener mig med dem i at bede for ham og haaber, at han længe maa leve for at lede os og velsigne os og selv nyde Guds Velsignelser alle sine Dage.

Da Præsident Penrose talte angaaende, hvorledes Mødrene har maattet tage Afsted med deres kære Sønner, som er indkaldte til Hæren, kom et vist Skriftsted fra Pagtens Bog til min Erindring, og om Herrens Aand vil assistere mig, som den har dikteret, hvad der allerede har været sagt ved denne Konference, vil jeg til Mødrenes Trøst minde dem om dette Skriftsted. Det findes i det 101. Kapitel og begynder med det 76. Vers. Jeg vil citere det 77. Vers og følgende tre Vers.

„I Følge Folkets Love og Konstitutionen, som jeg har tilladt at blive indført, og som burde opretholdes til enhver's Ret og Forsvar, efter retfærdige og hellige Grundsætninger, for at enhver kan handle i Være og Grundsætning med Hensyn til Fremtiden i Følge den moralske Handlefrihed og Myndighed, som jeg har givet ham, at enhver kan være ansvarlig for sine egne Synder paa Dommens Dag. Derfor er det ikke Ret, at nogen skal være en andens Træl.

Og i denne Hensigt har jeg givet dette Lands Grundlov, ved vise Mænd, hvem jeg frembragte i dette Øjemed, og befriede Landet ved Blodsudgydelse.“

Min Hensigt med at oplæse disse Vers er at opmuntre de Hellige, og specielt Fædre og Mødre, hvis unge Sønner er kaldede til at deltage i den store Verdenskrig, og som gør Forberedelsen, eller er under Uddannelse dertil. Jeg betragter dette som en Mission for enhver ung Mand, der ydmygt og med Tro forlader sig paa den levende Gud, som har beredt dette Land og dette Lands Regering. Jeg tror, at det er vor Pligt at udføre den Mission, der saaledes er givet os, saa at Tiden omsider maa komme, at intet Folk og intet Individ skal være slavebundet, men Frihed og Frihedens Goder blive stænkede alle. Jeg veed ikke, naar dette vil ske, veed ikke, hvor lang Tid det vil tage, men jeg forstaar, at dette er en Opgave, der er givet os, og i Særdeleshed de, som er kaldte til at deltage i denne Konflikt, og som, vejledte af Guds Aand, gaar bort for at udføre deres Kaldspligter. Mange af disse unge Mænd er givne Præstedømmets Fuldmagt, som Brødrene har talt om, og som vor himmelske Faders Tjenere er der givet dem en vigtig Mission at udføre. Som et Folk har Gud givet os den Opgave ogsaa gennem vor Deltagelse i Krigen at virke for de nedtryktes Frigørelse.

I det mange af vore unge Mænd, der er indkaldte som Soldater, holder Præstedømmets Autoritet, er det mit Vidnesbyrd, Brødre og Søstre, at hvis disse vore Sønner er i Besiddelse af Troens Kraft og stedse i Ydmyghed vil søge at blive vejledede ved Guds Aand, som de er berettigede til, at de da vil komme i Besiddelse af Magt til at udføre meget godt i Verden, saa at den Tid kan blive paastyndet, om ikke naaet, da alle skal blive givet Friheden, og det ene Menneske ikke skal være afhængig af det andet. Jeg bærer mit Vidnesbyrd, at dette er en af de Hensigter, hvorfor vi som et Folk er kaldte til at deltage i nærværende store Konflikt mellem Verdensnationer; saa jeg siger til Eder, Brødre og Søstre, og specielt til Eder, Søstre, som er nævnte unge Mænds Mødre, lad os vedblivende bede, at vore Sønner maa blive styrkede af Herren til at leve et rent Liv og ære Præstedømmet, som er givet dem, saa at Gud maa blive i Stand til at gennemføre sine Hensigter gennem sine unge Tjenere, som han har æret og delagtiggjort i det hellige Præstedømme. Jeg tror af mit ganste Hjerte, at de Mænd, som er betroede denne store Magt og Autoritet paa Jorden, vil kunne gøre en god Indflydelse gældende, hvor som helst de er kaldte til at gaa, hvad enten det bliver ved Uddannelses-

Tropperne eller paa selve Slagmarkerne. Blandt de, som er indkaldte som Soldater fra vor Stat, findes de bedste af vore unge Mænd, rene og dydige Mænd, og jeg formoder, at Majoriteten af alle de indkaldte er dette; thi Regeringen vil ikke have dem, som ikke hører til de bedste, sundeste og mest udviklede i enhver Henseende. De maa i syjsst Henseende være vel kvalificerede til at gøre Soldatertjeneste; og i det Hele taget kan det siges, at det almindeligvis er de allerbedste blandt vore unge Mænd, som bliver kaldte til at udføre Soldatertjeneste, og vi forventer, at de ogsaa i denne Henseende vil hjælpe til at udføre, hvad der vil fremme Herrens Hensigter og bringe hans Villie til at ske paa Jorden. Vi forventer af dem, at de vil udføre en stor Mission paa sin Vis. Derfor, lad os bede for dem; lad os bede, at Herren vil være med dem og beskytte dem mod de Ondt og den Ugudelighed og de Synder og Laster, som er saa almindelig forekommende i Verden, saa at de kan vende moralisk rene tilbage, hvis det bliver muligt for dem, at komme tilbage og derefter udføre deres beffiktede Gerning i Kirken, og fremdeles ære deres Præstedømme og bringe Herrens Hensigter til Udførelse paa Jorden.

Mine Bønner og Velsignelser rækker ud til vore Sønner. Gud velsigne dem og velsigne deres Mødre og Fædre, og velsigne os alle, saa at enhver af os maa lære at udføre sin Gerning i Livet, udføre vor Mission og stedse leve værdigt for Herren. Hans Velsignelser har i Sandhed været stænket os i hele Landet. Ved mine hyppige Rejser gennem Landet Tid efter anden, fra Aar til Aar, har jeg aldrig set en mere rig Høst, bedre Korn, bedre Frugt, eller mere af det, end i Aar, og lad os af vort ganske Hjerter takke Herren derfor. Vi veed ikke, hvor længe det vil vedvare, at disse gode Ting bliver os givne, men vi haaber, at Herrens Velsignelser aldrig bliver forholdt os.

Brødre og Søstre! Jeg fryder mig ved at kende Evangeliet. Jeg veed, at vi har modtaget Jesu Kristi Evangelium, som bringer Forløsning og Ophøjelse til Menneskene. Jeg veed, at Herren lever, og at han hører og besvarer vore Bønner, og at han vil trøste os og opholde os og styrke os til at udføre vor beffiktede Gerning, saa længe som vi er ydmyge og opsender vore Bønner til ham og lever i Overensstemmelse med hans Villie og i Harmoni med hans Vært, og, som Præsident Penrose har sagt, „følger vor Leder“.

Iblandt de Tusinder af Mænd, der holder Præstedømmet, som Eldste Clawson har talt om, er der henved 200 Mænd, der er Patriarker, og jeg anbefaler disse Mænd og den Gerning, de udfører, til de Sidste-Dages Hellige.

Jeg er meget glad ved at kunne sige til Eder, Brødre og Søstre, at i Løbet af det sidste Aar synes der at have været et større Ønske fra Mændenes Side om at modtage deres patriarkalske Velsignelser. Før Krigen var det Søstrene, som udgjorde den store Majoritet af de, som søgte at modtage Herrens Velsignelser ved Patriarkerens Hænder; men i Løbet af de sidste saa Maaneder har Mændene været paavirkede til at ydmyge sig selv og tænke mere alvorlig angaaende Fremtiden, og de søger nu at modtage Evangeliets Velsignelser gennem Præstedømmets

Administration. Jeg tænker, at Guds Forsyn giver sig tilkende deri, og jeg haaber, Brødrene saa vel som Søstrene vedblivende vil søge at modtage de patriarkalske Velsignelser ved vore Hænder. De ærer Præstedømmet, idet de gør dette og modtager derved Herrens Velsignelser gennem hans Tjeneres Administration.

Kære Brødre og Søstre! Jeg velsigner Eder alle. Fra mit Hjertes Dyb velsigner jeg Kirkens Folk, alle trofaste „Israeliter“, hvor som helst de findes, her hjemme eller ude i Verden; og jeg beder, at Gud vil være med Eder alle, i Henhold til Eders retfærdige Behov, hvilket jeg beder om i Jesu Kristi Navn. Amen.

Mindeord i Anledning af Ældste Hyrum M. Smiths Død.

Som meddelt i Nr. 4 af „Skandinaviens Stjerne“, afgik Ældste Hyrum M. Smith, der i Aarene 1913—16 præsiderede over den europæiske Mission, ved Døden i Salt Lake City den 23. Januar. Gennem amerikanske Blade modtager vi nu Meddelelse om, at Ældste Smith fik et heftigt Anfald af Blindtarmsbetændelse, hvorfor han lod sig indlægge paa Kirkens Hospital i Salt Lake City for at underkastes en Operation. Selve Operationen blev vel overstaaet, men Bughindebetændelse stødte til og foraarjagede Patientens Død.

Ældste Smith blev begravet fra Tabernaklet i Salt Lake City Søndag den 27. Januar. En stor Mennekkemængde var tilstede ved Begravelsen og viste derved deres Højagtelse for afdøde Ældste, der var en Søn af Kirkens Præsident. Han var en af Kirkens tolv Apostle. Præsident Lund præsiderede ved Begravelsen, og følgende bekendte Ældster talte: Heber J. Grant, Præsident over de tolv Apostles Kvorum, Orson F. Whitney, James E. Talmage, Frank Y. Taylor, Charles W. Nibley, Richard A. Lyman og Præsident Charles W. Penrose. De udførte Sangnumre var meget stemningsfulde og gribende.

Et mægtigt Væld af Blomster omgav Baaren. Medlemmer af de tolv Apostles Kvorum bar Kisten ud efter Gudstjenestens Slutning.

Afdøde var inderlig elsket af Kirkens Medlemmer, som havde et nærmere Bekendtskab til ham og hans kirkelige Virksomhed, og denne Kærlighed fandt ved hans Død Udtryk i mange smukke Udtalelser. Vi gengiver i Oversættelse en Artikel, skrevet til »Millennial Star« af en Broder i Skotland. Artiklen er et Udtryk for Tusinders Følelser og lyder:

„Til Minde om Ældste Hyrum M. Smith.

Hvor bedrøvet bliver vi ikke ved at høre om Ældste Hyrum M. Smiths Død. Vi føler Tabet særdeles meget, thi vi havde den Fornøjelse at have hans og hans Families Besøg i vort Hjem, sidste Gang han overværede Konferencen i Dublin. Var han ønsket hinsides? Svaret lyder ja! Herren kaldte ham bort for at udføre en Gerning der. Vi er trostede ved at vide, at vor Broder var i fuld Aktivitet med at vidne for Mennekkene om Verdens Forløser, da han blev kaldt bort ved Døden.

Det er vel med Broder Hyrum M. Smith. Han har ærefuldt afsluttet sin Gerning som et dødeligt Menneske, og han har afsluttet sin Mission her før at paabegynde en anden i det næste Liv. Han har „bevaret Troen“. Hvilken herlig Sejr er dette ikke. Han lukkede sine Øjne midt i sin Gerning; thi han udførte trofast de Pligter, som hans høje Kaldelse som en Apostel nødvendiggjorde for ham at udsøre. Han bevidnede, hjemme og ude i Verden, at Gud lever, og at Evangeliet er gengivet; at det igen i sin Renhed er gengivet til Jorden til at oplyse Menneskenes Sind i disse de sidste Dage; og det er, som om hans Røst fremdeles er hørt i vor Midte, at vi hører ham afløre og modstaa det onde og paavise det godes Ypperlighed, bortdrivende den onde Magt og beredende Vejen for Kristi Komme. Ja, uden Frygt formanede han alle, med hvem han kom i Forbindelse, til før noget som helst andet at søge „Guds Rige og dets Retfærdighed“ og sikre sig den evige Salighed.

Vi ønsker i al Ydmyghed kristelig at ære Broder Hyrum M. Smiths Minde. Hvor herlig er ikke den Ære, der bliver de til Del, som med Sjælsstyrke taalmodig udholder meget for at frelse deres Medmennesker fra Synd og Fordærvelse! Han døde som et trofast Vidne om Evangeliet, og saadanne veed vi er forløste fra Døden. Saadannes Navne er kendte og beskyttede, og Grindringen om saadanne er dyrebar.

Det er naturligt for os at sørge ved elskede Venners Død, men dog blandes Sorgens Taarer med Glæde, idet vi veed, at en anden kær Ven er gaaet hinsides for evigt at være sammen med Herren. Gennem sit hele Liv betraadte Ældste Hyrum M. Smith den Vej, som leder til Ære og Udødelighed.

Den „stridende“ Kirke har maattet give Afkald paa en modig Søn blandt dens Starer her paa Jorden. Han havde „Retfærdighed“ skrevet paa sin Bælte, „Kærlighed“ i sine Øjne og „Sandhed“ paa sine Læber. Med stor aandelig Kraft udførte han sin jordiske Gerning, og han er nu gaaet til Hvile. Jeg beder, at vor Frelse maa blive os efterlevende saa sikker, som Broder Hyrum M. Smiths er; thi han elskede sin Gud og sine Brødre. Endog „naar Bjergene er udslidte, og Floderne ophører at flyde, og Skyerne ophører at forny Vandløbene, og Vand-springene ikke længere vælder ud af Jorden“ — endog saa da vil slige Navne som Hyrum M. Smiths stedse staa klart i vor Grindring, medens Bladene i Livets Bog vil blive fyldte med Æresoptegnelser som Følge af de ædle Trostabs-handlinger, saadanne Mænd har udført.

Jeg beder, at Gud vil trøste Søster Ida B. Smith, afdødes Hustru, og Familien i deres Sorg. Vore Bønner opsendes til Guds Trone for dem, thi vi veed, hvilken Sorg Adskillelsen medfører. Men vi veed ogsaa, at stor vil Genforeningens Glæde blive.

Montkstown, Co., Dublin, 29. Januar 1918.

Benjamin R. Birchall."

Tale af Ældste Junius A. Wells,

holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 6. Oktober 1917.

Jeg er særdeles meget overrasket ved at blive anmodet om at tale til denne store Forsamling af Sidste-Dages Hellige, og jeg haaber, at medens jeg taler til Eder, jeg da maa blive inspireret af den Helligaand. Jeg fryder mig ved de Vidnesbyrd, jeg har hørt ved denne Konference vedrørende det Arbejde, som Guds Tjenere har udført, som har været opbakke til at paabegynde „Tidernes Fylde“s Evangelie-Husholdning og Guds Saliggørelses-Værk.

Jeg har lyttet med Interesse til de Vidnesbyrd, som har været baaret vedrørende den Kraft, som medfulgte Profeten Joseph Smiths Virksomhed, idet han var inspireret af den Helligaand. Jeg kendte ham ikke personlig, men ved at overveje, hvad der staar i Forbindelse med hans Liv og Virksomhed, har det næsten været for mig, som at jeg kendte ham personlig. Fra min Barndom af har jeg ved at høre om ham og den Gerning, han udførte, fattet Kærlighed til ham og æret ham. Jeg har frydet mig ved, at Gud kaldte ham til at vidne om Sandheden. Jeg kendte hans Efterfølger, Præsident Brigham Young, fra min Barndom af. Jeg har siddet paa hans Bænke. Han kom ofte og besøgte os og spiste i vort Hjem. Jeg har rejst fra den ene Ende af Utah til den anden med ham, naar han foretog sine Rejser blandt Folket og belærte dem angaaende det evige Livs Principper og angaaende økonomiske Principper og korrekt Regering, angaaende, hvorledes vort Folk her mellem Klippebjergene skulde leve og virke for at være vor himmelske Fader til Behag. Jeg var kaldt i min Ungdom til at udføre en Mission i et fremmed Land. Brigham Young lagde sine Hænder paa mit Hoved og udtalte en profetisk Betsignelse over mig, idet han beftiftede mig til at udføre denne Mission, og jeg kan sige, at i den Grad, som jeg har rettet mig efter hans Ord ved denne Vejledning, har jeg fuldtud erkendt, at han var en af Guds Profeter, og at han forudsaa og vidste, hvad jeg kunde tjene Evangeliets Sag med; og hans Ord har været opfyldte. Jeg kendte ham som en Mand, der levede et rent Liv, kendte ham som en stor og samfundsnyttig Mand. Han var en kærlig og godgørende Mand, og Børnene elskede ham. Han var en Mand, som fortjente at blive respekteret af Kirkens Medlemmer og af de, der ikke havde den samme Tro som ham. Han var en respektindgydende Personlighed, en Leder iblandt Mænd, en Guvernør, som alle kunde se op til. Han fortjente alles Højaagtelse som Vejleder, Raadgiver, Ven og Fader. I Henhold til hans Ønske paatog jeg mig senere at virke som Missionær blandt Kirkens Ungdom, specielt blandt de unge Mænd i Kirken, og oprette de unge Mænds Uddannelses-Foreninger («Young Men's Mutual Improvement Associations»).

Jeg kendte hans Efterfølger, Præsident John Taylor, og jeg modtog et Vidnesbyrd ved Guds Aands Paavirkning i dette Hus ved den Vejledning, da Præstedømmets Rådum var forsamlet her for at give ham deres Stemme og opholde ham som Præsident over Kirken. Der

var Ting ved denne Lejlighed, som bragte mit Hjerte til at stælve; men Gud oplyste mig ved sin Aand og gav mig Styrke til at staa op og opløste min Haand for Guds Dine og for mine Medbrødres Dine som et Vidnesbyrd om, at jeg vilde anerkende ham og opholde ham som „Præsident, Profet, Seer og Aabenbarer“. Jeg lærte at ære, elske og respektere ham; at betragte ham som den sande og levende Guds Tjener; som Frihedens Forvarer; som en Mand, der havde et forstaaende Hjerte; en Mand, som kendte Regerings-Principper; som forstod sig paa Lovgivning og som hjalp til at vedtage Love. Han var en Mand, som forstod Jesu Kristi Befalinger, og som med stor Kraft og i Ketsfærdighed udførte sin evangeliske Gerning som Kirkens Præsident. Jeg bærer mit Vidnesbyrd vedrørende ham, at i Henseende til mit Arbejde som Missionær blandt de unge Mænd, hvilket Arbejde han bad mig om at vedblive med, tog han mig en Dag ved Haanden paa sit Kontor og gav mig gode Raad, og han gav mig ved denne Lejlighed en Betsignelse, hvis Ophyldelse jeg gennem mit Liv har set virkeliggjort. Hans Ord var profetiske, og jeg veed paa Grund af mit personlige Bekendtskab med denne Mand, at han var Guds Profet og Tjener, som talte og vidnede ved Guds Aands Inspiration. (Fortsættes.)

Farlige skjulte Skær.

Der findes paa Havene endnu mange ukendte Klipper og Skær, der dækkes af Havfladen og ikke er tilsynne for det menneskelige Øje, og som uden Tvivl i Tidernes Løb har forarsaget mange Ulykker for de Søfarende, uagtet de forulykkede Skibes Officerer har været paa deres Post og holdt skarpt Udkig, saavel Dag som Nat, for at føre Skibet med dets kostbare Ladning frem til sikker Havn. Men uagtet de bedste og dygtigste Lodser har været paa Udkigsbroen, har Skibet dog tøret imod et eller andet skjult Skær og lidt stort Haveri, eller endog til Tider forsvundet i Dybet. I Aaret 1894 oplevede Medskriveren af disse Linier et saadant Tilfælde, medens jeg foretog en Missionsrejse langs Norges klippefulde Kyst, saa langt nord paa som til Tromsø, hvor en lille Gren af Kirken den Gang fandtes. Det var i den lyse Juli Maaned, paa den Tid af Aaret, da Midnatsolen oplyste det nordlige Norge, og som alle ombordværende Passagerer var begejstrede for at se. Havet var stille, og over hele Naturen følte en ejendommelig Ro, der vistnok almindelig gør sig gældende ved Midnattens Time, „højt oppe mod Nord, i Underets Land“, hvor den rødgyldne Sol ses i straalende Lysglans over Nathimlens Rand, medens Stjernerne ikke ses, men som Poeten har sagt, „sover i Nattens Stilhed“. Det stolte Skib „Serius“, der var oplydt med Turister af alle Nationaliteter, gik med fuld Fart, medens Kaptajnen og to af de bedste Lodser paa denne Kystegn stod paa Kommandobroen, og ingen tænkte paa nogen Fare. Lidt efter Midnat følte imidlertid et vældigt Brag. Med et stod Maskineriet stille, men Skibets Fart forarsagede, at det gav et Hop fremad og ligesom gled nedad

over en Klippevæg. Skibet havde taget Støde af Sammenstødet, men det lykkedes at bringe det ind til Bodø, hvor alle Passagererne blev landsatte, medens hele Ladningen blev udloset, da det viste sig, at Stødet havde foraarsaget et stort Hul i Bunden paa Skibet, der kun blev baaret oppe paa Grund af Skibets vandtætte Rum.

Det var et ukendt Skær, som Skibet stødte imod, men takket være Herren, at alle ombordværende slap med Skrækken.

Som en af de, paa hvem det store Ansvar for Tiden hviler, at vaage over Menighedens Medlemmer i denne Mission, føler jeg ofte ængstelig i mit Sind angaaende Søstendes aandelige samt timelige Belsærd; thi jeg veed, at Sjælene er dyrebare for Gud, og at de saa let bliver tabte imellem de skjulte, farlige Skær, saa vel som de farlige Skær, der viser sig til Synne. Som et Hele kan det siges, at mange Mennesker befinder sig nu som i en frygtelig Orkan; thi Mørkets Fyrste raser saa vel paa Hav som paa Land, og det bør os alle at lytte til Apostelen Paulus, som formaner os til at „løbe i den belejlige Tid, fordi Dagen ere onde“. Apostelen siger videre: „Derfor værere ikke saa uforstandige, men som de, der skønne, hvad Herrens Villie er.“ (Eph. 5, 16. 17.) Apostelen Johannes siger: „Vi vide, at hver den, som er født af Gud, syndet ikke; men hvo, som er født af Gud, vogter sig selv, og den Onde rører ham ikke. Vi vide, at vi ere af Gud, og den ganske Verden ligger i det onde.“ (1. Joh. 18:19.)

Derfor, som en af Udtagsmændene siger jeg til saa vel de unge som de gamle i Menigheden, med Pauli Ord:

„Skyer det onde under alle Skikkelser! Men han selv, den Fredens Gud, helliger Eder ganske og aldeles, og gid Eders ganske Aand og Sjæl og Legeme maa bevares ustraffelig ved vor Herres Jesu Kristi Tilfommelse! Han er trofast, som Eder kaldte; han skal og gøre det.“ (1. Thes. 5, 22—25.) Paulus slutter denne sin Udtalelse med at bede Brødrene om at bede for sig og alle de, som staar som Menighedens Vejledere, thi stor aandelig Styrke og Vejledning gives der os ved, at vi beder for hinanden.

Det sidst citerede Skrifsted behøver ingen nærmere Forklaring, thi Herrens Røst kendes i samme.

Hvad der bedrøver mig meget, er dette, at der findes uogle i Menigheden, som vover sig ud i farefulde Blande, der, hvor mange skjulte Skær findes, der, hvor den rette Hyrdes Røst ikke høres, hvor der hverken er Kaptajn eller Lods af den rette Orden, men hvor Menneskene let ledes til Syndens Afgrund.

Der er i Sandhed stor Fare forbunden med at deltage i Selskaber og Fornøjelser paa saadanne Steder, hvor der paa en fin og listig Maade gøres alt for at bringe Søstende til at deltage i slige verdslige Fornøjelser, der leder til Synd, og som bringer Menneskene Sorg og Betymring, Lidelse og Græmmelse, og som fører til Vanære.

„Lader os holde fast ved Haabets uroffelige Bekendelse; thi han er trofast, som gav Forjættelsen; og lader os give Agt paa hverandre, saa vi opmuntre hverandre til Kærlighed og gode Gerninger, og ikke forlade vor egen Forsamling, som nogle have for Skik, men formane

hverandre, og det saa meget desmere, som J se, at Dagen nærmer sig." (Hebr. 10, 22—25.)

Jeg beder derfor alle Menighedens Medlemmer at erindre Stedet, hvor vi som Pagtens Folk bør være paa Sabbatens Dag, samt til andre Tider, naar Møder afholdes. Vi læser i Pagtens Bog: „Dg paa det, at Du mere fuldkomment maa kunne holde Dig ubesmattet af Verden, skal Du gaa til Bedehuset og ofre dine Sakramenter paa min hellige Dag. Thi sandelig, denne er en Dag, der er bestiftet Eder til Hvile fra Eders Arbejde, til at tilegne den Allerhøjeste Eders Andagt." (Pagt. Bog, 59, 9. 10.)

Det bør os alle at bruge de Talenter, som Herren i sin Raade har anbeforet os, til hans Værks Fremme paa Jorden. Vi er alle nødvendige paa den os anviste Plads til den for hver bestemte Tid. Vi behøver meget alle Søstendes Bistand i disse besværlige Tider, vi nu oplever; og vi vil derfor sige til de unge saavel som til de gamle i Menigheden, at det er imod Kirkens Raad og Kirkens Orden for Medlemmerne at slutte sig til slige Foreninger, hvorved de bliver ledte bort fra Kirkens egne Møder og maasse endog saa bliver ledte til at søge upassende Fornøjelser. Ved at betragte al den Glendighed, som nu raader paa Jorden, synes Røsten fra det høje at lyde mere gennemtrængende end nogensinde før: „Gaar bort fra hende — bort fra Babels Glendighed —, J mit Folk! at J ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og at J ikke skulle rammes af hendes Plager." (Hab. 18, 4.) Herrens Ord i vor Tid lyder videre: „Thi denne er en Dag til Advarsel og ikke til mange Ord. Thi jeg, Herren, lader mig ikke spotte i de sidste Dage. Lader derfor Menigheden omvende sig fra deres Synder, og jeg Herren vil anerkende dem, ellers skulle de blive afkaarne." (Pagt. Bog 63, 58, 63.)

Herren har i sin store Raade gengivet Præstedømmet til Jorden, med Magt og Myndighed til at forrette Evangeliets herlige Ordinancer, og ligeledes Myndighed til at raade og formane Pagtens Folk, samt alle, der vil tage mod Raad. Blandt disse Raad er der et, som Messeren selv har givet, hvilket lyder: „Søger først Guds Rige og hans Retfærdighed." Gør vi dette, vil vi blive i Stand til at styre klar af saa vel de skjulte som de synlige Skær; men om vi søger Verden og dens Glæder, vil vi udsætte os for at lide Skibbrud paa vor dyrebare Tro og gaa til Grunde med Verden.

De præsiderende Brødre og Søstre i de forskellige kirkelige Organisationer bedes venligt oplæse denne Artikel ved et af Møderne for Organisationens Medlemmer, og videre udvikle Emnet, ledet af Sandhedens og Kærlighedens rette Aand.

Hans J. Christiansen.

— Hvor Lov fattes, der ligger Freden syg.

Der er een Slags Frygt, der er beslægtet med Kærlighed, nemlig Gudsfrygt.

Fredens Fyrste.

Tale af William Jennings Bryan,
forhenværende Statsminister i de Forenede Stater.

(Fortsat fra Nr. 3.)

Kristus gav os ved sin egen Opstandelse Beviset paa, at der er et udødeligt Liv, men det vilde forøvrigt næsten ikke synes nødvendigt, at nogen skulde opstaa fra de døde, for at vi kunde blive overbeviste om, at Døden ikke ender Menneſkets Liv. Forkynder ikke i Virkeligheden enhver skabt Ting, at der er en Opstandelse. Hvis Staberens ønske at berøre med sin guddommelige Magt Livskærnen i det begravede Ugern og bringe det til at skyde frem fra sit Hylster, vil han da ikke ogsaa bringe Menneſteſjælene, skabte i hans Vilje, frem fra Graven? Vilde det være rimeligt, at Herren, som giver Træer og Blomster fornyet Liv hvert Foraar, vilde fratage Menneſtene Haabet i deres Hjerter om at leve paa den anden Side Død og Grav? Hvis Elementerne, som ved Naturens Kræfter frembringer Liv i de forstelligste Former, aldrig bliver tilintetgjorte, vil der da være nogen Fornuft i at tro, at Menneſkets Aand vil blive tilintetgjort, efter at det som en Gæst fra det himmelske Hjem har besøgt vor Jord og boet i sin Verhytte — det dødelige Legeme? Nej, jeg er saa sikker paa, som at jeg lever i Dag, at Menneſket er et evigt Væsen, og at der derfor er et Liv efter Døden.

Da jeg paa min Rejse til Orienten var i Kairo, fikrede jeg mig nogle saa Hvedekerner, som havde ligget mere end 3000 Aar i et ægyptisk Gravsted, og som jeg saa paa dem, kom denne Tanke til mit Sind: Hvis en af disse Kerner havde været plantet paa Nilbredden Aaret efter, at det blev udviklet i Hvedeaaksen, og alle Kerner, som aarlig voksede fra det siden den Tid, var opmaalte, vilde disse Kerner i Dag være tilstrækkelige til at føde al Verdens Menneſker for en vis længere Tidsperiode. Der er i Hvedekernen (som i andre Kerner og Frø) en usynlig Livskraft, som forarsager, at Kernen spirer og bryder frem gennem Jordsmønet, og fra Jordstofferne og Luiten, paavirket af Solen, formes der et nyt Hvedestraa og et nyt Afs og nye Kerner, der er saa lig den oprindelig plantede Kerne, at det er vanskeligt at se Forſtellen. Ligesom den usynlige Livskraft saaledes kan tage et nyt Legeme, indeholdende de samme Stoffer, 3000 Aar i Træk, saa vil jeg heller ikke betvivle, at min Aand har Magt eller vil blive givet Magt til efter Døden, trods Legemet raadner i Graven, igen fra de samme Elementer paa Opstandelsens Dag at iflæde sig et Legeme, som vil svare til sin ny Eksistens.

Troen paa Menneſkets Udødelighed giver ikke alene personlig Trost, men denne Tro udøver en mægtig Indflydelse i Henseende til at bevare den indbyrdes Fred mellem Menneſtene. Hvis et Menneſke virkelig tænker, at det lige saa lidt som Dyrene har noget at staa til Ansvar for efter Døden, saa kan det saa meget lettere blive fristet til i egenkærlig Interesse at handle uretfærdigt overfor sine Medmenneſker, naar Omſtændighederne er saadanne, at det ikke tænker, det kan blive opdaget.

Men, hvis Mennesket tror, at det vil møde sine Medmennesker igen efter Døden og leve sammen med dem, saa vil dette være en Tanke, som vil affrække det fra at udøve onde Gerninger, som vil bringe Sambittighedsnag. Vi kender ikke den Belønning, der venter os, eller hvad Straf vi kan udsætte os for, men selv om der ikke var nogen anden Straf end Sambittighedens Bebrejdelse og Tanken om, at vore onde Handlinger vilde blive aabenbarede, idet Gud, som er alvidende, kender alt, hvad vi udfører i dette Liv, saa vilde dette affrække os fra at handle uretfærdigt overfor vore Medmennesker. Jeg gentager, at Troen paa Menneskets Udødelighed udøver en mægtig Indflydelse paa Menneskene, idet denne Tanke og denne Tro paavirker Menneskene til at handle retfærdigt mod hinanden og derved tilvejebringe og betinge Fred mellem Menneskene indbyrdes.

Kristus er ogsaa Fredens Fyrste af denne Grund, at han har givet os en Maalestof for sand Sjælestorhed, hvorved Freden fremmes blandt Menneskene. Da hans Disciple disputerede med hinanden indbyrdes om, hvilken der skulde blive den største i Himmelriket, irettesatte han dem og sagde: „Lad ham, som vil være den største iblandt Eder, være alles Tjener.“ At være villig til at betjene andre er Maalestoffet for Storhed. Dette har altid været sandt. Det er sandt i Dag, og det vil steds være sandt, at den er den største, som gør det meste godt. Og hvilken Forandring vil det ikke gøre i vor gamle Verden, naar dette bliver Maalestoffet for Menneskenes Handlinger. Næsten alle Uoverensstemmelser og Stridigheder mellem Menneskene indbyrdes er en Følge af, at de søger at erhverve for meget fra hinanden, hvorimod der vil herske Fred mellem Menneskene, naar vi bestræber os for steds at bistaa hinanden og gøre noget for hinanden. Vore gensidige Fjendtligheder og vor Medfølelse overfor hinanden stammer fra Begærlighed til at komme i Besiddelse af denne Verdens Gode og vor Magtbegær. Der vil blive Fred, naar alle, i Stedet for at anstrenge sig for at drage alting ud af Verden, vil virke for uegennyttig at hjælpe andre, samtidig vi selv nyder Jordens Gode, og saaledes berige Verden ved at bringe Værdier til Verdens-Kulturen. Samsundet vil tage et umaadeligt Skridt fremad mod Verdensfreden, hvis det vil lægge denne Maalestof til Grund for Bedømmelsen af den enkelte Borgers Værd, i Stedet for at bedømme Menneskene efter deres timelige Rigdom og Indkomster. Den, som mest bidrager til det offentlige Vel, fortjener mest vor Ros. De kristne Idealere er af den Karakter, at medens deres Ypperlighed kan forstås af de svageste og mindst begavede, er de dog de højeste Livsidealer, saa at de mest kundskabsrige og de bedste og ædleste iblandt Menneskene steds maa sne fremad og opad og søge Kraft hos Gud til at leve i Henhold til disse, og steds hige fremad mod Fuldkommenhed.

Kristus har ogsaa anvist os Vejen til Fred ved at give os en Retteknor, hvorefter vi kan udføre det gode. Ikke alle de, som virkelig har ønsket at gøre det gode, er gaaet frem i Henhold til den Retteknor og fuldkomne Fremgangsmaade, som Kristus anviste os. Historien vidner om to Fremgangsmaader, der har været benyttede for at faa Menneskene til at gøre det gode. Den første er Evangemetoden, som

følgende Eksempler vil illustrere: Et Menneske har en Ide, som han tænker er god. Han omtaler den til sine Naboer, og den tiltaler dem ikke. Dette forarsager, at han bliver vred, og han forsøger at tvinge dem til at antage hans Ide og sætte den i Udførelse. En Fejl ved denne Regel er, at naar en Person begynder paa at tvinge sine Naboer til at tænke, som han gør, saa vil han i Almindelighed finde dem villige til at modtage Udfordringen ved at imødegaa ham, og de anvender saa megen Tid til gensidig at bringe deres Villie igennem, at der ikke bliver nogen Tid tilovers for dem til gensidig at hjælpe og bistaa hinanden.

Den anden Fremgangsmaade er i Henhold til Bibel-Planen, at vi skal søge ikke at blive overvundet af det onde, men at overvinde det onde med det gode. Og der er ikke nogen anden Maade at overvinde det onde paa, saa at de, som før har handlet ilde, bringes til at gøre det gode. Jeg er ikke meget af en Landmand. Jeg bliver rost mere for Kultiveringen af min Farm, end jeg fortjener, og min lille Farm bliver mere omtalt i Bladene, end den er berettiget til. Men jeg er Farmer nok til at vide, at hvis jeg kun skærer Toppen af Ukrudtet, saa vil det vokse op igen, og jeg veed, at hvis jeg saar eller planter noget, hvor Ukrudtet har vokset, der har mere Voksekraft end Ukrudtet, saa vil jeg gøre Ret og Vel, og i Stedet for, at jeg saar meget Ukrudt at hugge ned, som ingen Fordel giver mig, saa saar jeg en Høst i Stedet, der har en god Værdi for mig.

For at der ikke skulde her ske nogen Misforstaaelse angaaende den Plan, som Kristus fremsførte med Hensyn til, hvorledes det mest mulige gode kunde blive udført, saa forklarer Kristus sig, hvad Enkeltheder angik, og lagde Vægt paa Eksemplets Magt, og han sagde, at vi skulde leve saaledes, at andre kunde se vore gode Gerninger og ære vor fælles himmelske Fader. Der er ikke nogen menneskelig Indflydelse, som saa virksomt kan tilvejebringe det gode end den, der kommer fra dem, som handler oprigtigt og sætter et godt Eksempel for deres Medmennesker. Teoretiske Argumenter, som er fremsatte i en Prædiken, kan omdisputeres, men det Argument for de sande kristne Princippers Ypperlighed, som det gode Eksempel, i Overensstemmelse med Kristi Være, giver — dette Argument kan ikke modsiges.

Det kan maaske blive en langsom Proces at ombende Menneskene i Verden ved det gode Eksempels tavse Indflydelse, men det er den eneste sikre Fremgangsmaade, og dette staar fast saavel med Hensyn til Nationer som Individuer. Kun Fredsyrstens Evangelium giver Menneskene i Verden Grund til at have Haab med Hensyn til Samsundsforholdene i Fremtiden, det Haab, som bliver større og større efterhaanden, nemlig, at de tvungne Afgørelser af nationale Spørgsmaal vil vige for Fornuftgrundenes afgørende Magt. Kristus har givet os etiske og moralske Lovregler, som er større og bedre for Samsundet, end noget politisk Parti nogensinde har skrevet. Vi er interesserede i Formuleringen af politiske Birkeplaner; vi besøger politiske Møder og somme Tider rejser vi lange Strækninger for at komme til disse Forsamlinger; vi har Ordkrig over, hvorledes Udtryksmaaden skal være i de forskellige

Beslutninger, der tages i disse politiske Forhandlinger, og derefter virker vi ivrigt for at faa Befolkningen i de Forenede Stater til at godkende disse Beslutninger ved at give dem sin Tilslutning paa Valgdagen; men den Virkeplan, som Nazaræeren Jesus Kristus gav til hele Verden, er tilvisse af langt større Vigtighed end selv de bedste politiske Erklæringer og Samsundsregler, thi hvad Kristus lærte os, tager Sigte paa vort Evighedsliv. Hans Værdomme indeholder tilvisse den bedste Virkeplan og Saliggørelsens Plan. Da han sammensatte under een Befaling de af de ti Bud, som angaar det enkelte Menneskes Pligter overfor alle og enhver, gjorde han det i disse Ord: „Elst din Næste som Dig selv“, og i disse faa Ord fremsatte han, i Henhold til hvilket Princip de forskellige Samsundsspørgsmaal kan blive løste. Disse faa Ord indeholder Anvisningen til, hvorledes Nutidens vanskelige Samsundsspørgsmaal, der ogsaa vedrører Fremtiden, skal blive løste. De Planer, som ikke tilfulde er i Overensstemmelse med „Kærlighedsbudet“, som Kristus gav os, kan umulig tilvejebringe den fulde Enighed mellem Menneskene, thi hvis menneskelige Samsundsplaner skal have den forønskede Virkning, maa de nødvendigvis være i fuld Harmoni med „Kærlighedsbudet“. Hvis Menneskene vil rette sig efter Kristi Bud og følge den Virkeplan, som han har givet os, vil der her ske Fred mellem Menneskene indbyrdes, og Freden vil vare evig ved.

Hvis jeg vilde forsøge at følge denne Tanke i Henseende til de forskellige Spørgsmaal, som ligger for for Tiden, vilde jeg maasse blive befyldt for at være partisk i mine Udtalelser, men jeg kan vel i hvert Fald omtale to vigtige Samsundsspørgsmaal. For det første, lad os betragte Spørgsmaalet vedrørende Kapital og Arbejde, Arbejdsgivere og Arbejdere. Dette er et Spørgsmaal, som angaar alle Landes Folk og er paa sin Maade kommet frem i enhver Tidsalder. Hvad der tiltrænges lige for Tiden er Oprettelsen af Voldgiftsdomstole, thi ingen af Parterne kan de stole paa vil udvise ubetinget Retfærdighed i Afgørelsen af foreliggende Spørgsmaal; men en Voldgiftsret vilde ligesom de almindelige Retsinstitutioner blive en Ret, som skulde afgøre ethvert Spørgsmaal, som der ikke kunde opnaas Enighed om mellem Arbejdere og Arbejdsgivere. Det vilde naturligvis være bedre, om Forholdet mellem Arbejdsgiverne og Arbejderne var et saadant, at det ikke var nødvendigt at lade Spørgsmaal gaa til Voldgiftsrettens Afgørelse, thi i samme Forhold, som Menneskene forstaar, at der ingen Partiskhed maa raade mellem Menneskene, lige saa lidt som Gud udviser Partiskhed, og at vi overfor hinanden maa være bejlede af Broderskabets Aand, i samme Forhold vil det gensidige harmoniske Venskab mellem Menneskene være sikret. Baade Arbejdsgiveren og Arbejderen behøver at kultivere den rette aandelige Følelse, som vil gøre sig gældende, hvor Menneskene adlyder Kærlighedsbudet, som Kristus kalder „det første og store Bud“.

Det andet Spørgsmaal, som jeg vil behjæ efter den Virkeplan og Fredsplan, som Kristus har fremsat for os at følge, er det Spørgsmaal, som rejser sig med Hensyn til Ophobningen af store Rigdomme paa enkelte Hænder. Vi kan ikke meget længere undlade nærmere at overveje dette Forhold. At mange af de enorme Summer og store Rig-

domme, som har været samlede paa enkelte Hænder i det sidste Kvart-Arhundrede, nu er i Nænds Besiddelse, som ikke har ydet Samfundet Tjenester, der staar i Forhold hertil, er almindelig anerkendt. Medens Lovgivningen kan og bør beskytte Offentligheden mod, at det bliver muligt for enkelte at tilegne sig store Rigdomme til Stade for andre, vil et mere virkningsfuldt Middel herimod dog være, at Offentligheden bliver bragt til at forstaa, at der er højere Maal at virke for end at erhverve sig jordiske Rigdomme. Menneffene skulde have højere Idealer, saa at det ikke blev muligt for nogen at nyde Rigdomme, som de ikke efter deres aandelige og moralske Stilling blandt Samfundets Medlemmer er berettiget til. Intet Menneffe, som virkelig veed, hvad broderlig Kærlighed er, vil ønske at tage Fordel af sin Næste, men dets Samvittighed vil advare det mod at begaa uretsfærdige Handlinger. Min Tillid til, at Fremtiden vil bringe flere af Livets Goder til Menneffene, hviler paa min Tro paa, at Kristi Lærdomme bliver mere underjøgne og forstaaede paa vor Tid end nogensinde før, og at med dette mere omfattende Studium af hans Lærdomme, vil de blive mere efterlevede blandt Menneffene i det daglige Liv. I forrige Tider læste Menneffene særlig angaaende, at Kristus kom til Jorden „for at tilvejebringe Liv og Udødelighed“, og de lagde særlig Bægt paa, hvad der læstes angaaende Udødeligheden. Nu overvejer Menneffene mere de af Kristi Udtalelser, som vedrører det nærværende Liv. I forrige Tider tænkte mange, at de kunde forberede sig selv for Evigheden ved saa at sige at leve adskilt fra andre Menneffer, ved at udstille sig fra Verden; men nu gaar det mere og mere op for Menneffene, at kun de følger i Frelserens Fodspor, som bevæger sig blandt Menneffene og gør det gode overfor alle. Kristus erklærede, at han kom til Jorden, for at Menneffene mere overflødig kunde blive delagtiggjorte i Livets Gaver. Verden lærer nu, at Kristus ikke kom for at gøre Livet trist for Menneffene, men for at de saa meget mere kunde glæde sig ved Livet ved at udøve de kristne Dyder og udvise Næstekærlighed og oprigtig virke for at gavne andre saa vel som os selv, og derved bidrage til at skabe Lykkelighed blandt Menneffene.

Men Fredens Fyrste lover os ikke alene Fred, men Styrke. Nogle har tænkt, at Kristi Lærdomme kan trøste og gavne de ringe og svage, men at de, som er i Besiddelse af større aandelig Styrke, Livskraft og Energi, ikke kan blive gavnet synderlig af hans Lærdomme. Intet kunde være mere afvigende fra Sandheden. Kun den Mand, som er i Besiddelse af Tro paa Gud, og som tror paa de Principper, som Kristus forkyndte, kan udvise tilstrækkelig Mod i Livet. Kun, naar vi føler i vort Indre, at vi kæmper paa Jehovas Side, betvivler vi ikke, at vore Anstrengelser vil krones med Held, og at vor Gerning vil lykkes os, selv om vi ikke selv ser de modne Frugter af vor Virksomhed eller hører Glædesudbrudene, som Sejren medfører? Hvis ethvert udtalt Sandheds-Ord har sin Indflydelse, og enhver udført god Gerning tæller med ved det endelige Døgn, er det uvæsentlig for en sand Kristen, hvad enten hans Dine ser Sejren, eller han dør midt under Striden, hvilken Tanke smukt er udtrykt i en bekendt Sang.

Kun de, som tror paa det godes Sejr, vil paa Guds Bud forsøge at udføre det tilhyneladende umulige og derved bevise, at et Menneske, om det kun har den Almægtige paa sin Side, „kan besejre et Tusinde; og to kan drive ti Tusinde paa Flugt“. Jeg kan tænke mig, at de forrige Kristne, som var bragte ind til Arenaen for at forlyste de, som var mere vilde end de vilde Dyr, med hvilke de Kristne skulde kæmpe, jeg kan tænke mig, at de var paavirkede af tvivlende og mindre modige Kammerater til ikke at udsætte deres Liv for Fare. Men, som vi læser om i Beretningerne, de knælede ned i Midten af Arenaen og bad, indtil de var dræbte eller opædte af de vilde Dyr. Skønt sli­g morderisk Forsølgelse rasede mod de Kristne, forøgedes ikke desto mindre deres Antal, som troede paa Kristi Værdomme, og Martyrerne døde med Trinnsfraab paa deres Læber. Det er sagt, at mange af de, som overværede disse grusomme Handlinger, spurgte sig selv: „Hvad er det, som kan trænge sig ind til Menneskenes Hjerter og gøre dem frygtløse, saa at de dør, som disse Kristne dør.“ De var tilvisse større Sejrvindere ved deres Død, end der havde været givet dem Lejlighed til i deres Liv; og havde de købt Livet ved at give Alkald paa deres Tro, da vilde Sejrens Krone have været tabt for dem. Hvad vilde have været Kirkens Stilling allerede paa hin Tid, om disse de første Kristne havde været i Besiddelse af lige saa lidt Tro som mange af Nutidens Kristne? Og paa den anden Side: Hvis de Kristne i Dag var i Besiddelse af Martyrernes Tro, hvor længe vilde det da mon vare, før Profetien blev opfyldt, at „ethvert Knæ skal bøje sig og enhver Tunge bekende, at Kristus er en Herre til Gud Faders Ære“.

Vor Tro burde være endnu stærkere end deres Tro, som levede for henimod 2000 Aar siden, thi vi ser Kristi Værdomme spredes og træde i Stedet for Orientens Filosofier.

De, som tror paa Kristus, paastønner mere og mere, som de bliver ældre, den Fuldstændighed, hvormed hans Værdomme tilfredsstiller Hjertets Krav; og taknemmelig for den Fred, som Troen paa ham og hans Værdomme giver Sind og Hjerter, og for den Styrke, som de modtager, gentager de Skolemanden og Digteren Sir William Jones Ord:

Jeg knæler ned, anraaber Gud i Bøn
 I Manddoms-Aar saa vel som Ungdoms Dage;
 Jeg knæler ned og beder Gud i Løn
 Velsigne mig, saa jeg ham maa behage.

Notits.

Saa langt Oplaget rækker, tilbydes flere af de senere Uargange af „Scandinaviens Stjerne“ til Abonnenterne for halv Pris (2 Kr.), frit tilsendt. Indsend Ordre med Beløb til Konferencepræsidenterne.

Dødsfald.

Ældste Jens Christensen af Spring City afgik ved Døden i Oktober 1917 efter et langt Sygeleje. Han var født i Landsbyen Try, Torslev Sogn, Hjørring Amt, Danmark, den 16. Januar 1838 og var en Søn af Skolelærer Christen Jensen og Johanne M. Jensen. Han blev døbt den 2. Juni. Kort efter hans Indlemmelse i Kirken blev han ordineret til Præst og beskiftet til at arbejde som Missionær i Bendtsyssel, hvor han virkede indtil Foraaret 1863. Efter hans Afsløsning emigrerede han til Utah og bosatte sig i Spring City. Samme Efteraar giftede han Maren Hedevig Olsen. Han udførte en Mission til Danmark i 1877—79, hvor han virkede et Aar i Aarhus Konference og blev derfra kaldet til at præsidere over Aalborg Konference, hvilken Stilling han indtog indtil sin Hjemrejse. Hans sidste Mission til sit Fødeland var i Narene 1897—98. Under sit Ophold der præsiderede han igen over Aalborg Konference. Som Missionær arbejdede Broder Christensen med stor Nidkærhed og var meget heldig i Udførelsen af sin Gerning, af hvilken han havde stor Glæde; han havde stor Indflydelse blandt Folket og var et Redskab i Herrens Haand til at bringe mange Menninger ind under Evangeliet. Han var en sand Menneſteven og var afholdt af alle, som han kom i Berøring med. I Hjemmet tog han en virksom Interesse i Forfremmelsen af Herrens Værk. Han var en af de syv Præsidenter over de lokale Halvhjærds og præsiderede ved de scandinaviske Møder i 35 Aar, indtil Alderdom og legemlig Svaghed gjorde ham usiftet dertil. Ældste Christensen, som var tre Gange gift, efterlader sig Hustru og otte Børn.

— Ældste Emil Nielsen døde i Salina, Utah, den 14. Decbr. 1917, 64 Aar gammel. Han kom til Mayfield sammen med sine Forældre og tre Søskende, da han var 7 Aar gl. Ved et Oversald af Indianerne fik han et Skudskaar, som aldrig lægtes. Af døde udførte en Mission til Danmark i 1904—05 og virkede i Thisted, Aalborg Konference. („Vituben“).

— Sand Religion er i nøje Overensstemmelse med enhver videnskabelig Sandhed. Kristi sande Lære er ikke i Uoverensstemmelse med Videnskabens Læresætninger paa et eneste Punkt. Niels F. Green.

Indhold:

Tale af Patriark Hyrum G. Smith	81	Redaktionelt:	
Mindeord i Anledning af Ældste Hyrum M. Smiths Død	84	Farlige stjulte Skær. (Af Hans F. Christianſen.)	87
Talesprog	85, 89, 96	Fredens Fyrste. (Af William F. Bryan.)	90
Tale af Ældste Junius F. Wells	86	Notits	95
		Dødsfald	96